

„Danfseren“,
et ugentligt Afbuds- og Oplysningsskrift
for det danske Folk i Amerika,
udgivet af
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Neb.
„Danfseren“ udkommer hver Onsdag.
Pris pr. Aargang i de forenede Stater \$1.50;
til Udlandet \$2.00.
Bladet betales i Hæftud. Kælling, Betal-
ning, Adressforandring og alt andet
angaaende Bladet adresseres:
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Neb.
Redaktør: P. A. Jensen.
Entered at the Post Office at Blair, Neb.,
as second-class matter.
Advertising Rates made known upon
application.

Lag Markte til „Danfserens“ Præmie-
tilbud.
„Danfseren“ faas frit fra nu af,
saafremt \$1.50 for 1. Jan. 1900 til 1.
Jan. 1901 indsendes.

En betagelig Fejtagelse har vi i sidste
Nr. gjort os skyldig i. Paa Grund af en
Citations-Uansjogtighed har vi i Ar-
tiklen „Vor Kirke og Danfseren“ gaaet
ud fra, at alle Pastor Westergaards Be-
viser ere hentede fra en senere Tid, end
hans Aftale. Dette gælder ikke om det ene
af „Beviserne“. Men da vi ikke har
benyttet det i den hele Polemik, rokker
det ikke ved vor Argumentation — kun
har vi altsaa gjort Pastor Westergaards
Gaarde mere uret end, han har. Hvilket
vi oprigtigt beklager.

**Kristendommen og Fædre-
landskerligheden.**

Dr. J. N. Jensen, Professor ved Blair
College og theologicke Seminarium.
„Du skal elske Gud
over alle Ting og din
Næste som dig selv.“

Under den gamle Aftale, i alle de Årh-
hundreder, der vare forberedelsestidene
for vor Frelses Komme i Jædet, be-
fordrede Gud ved sit eget Ord og sin
Gerning en religiøs-national Aands-
fremvælt. Han ikke blot udvalgte sig
et Folk af den hele Slægt, men han gav
dem Love, Bud og Forordninger, ved
hvilke de kunde sammenknyttede til Enhed
og hver især medarbejde paa herrens
aandelige og timelige Fremfærd.
Saaledes skulde dette Folk være et
Eksempel paa Kærlighed til Gud og
Næsten for alle de omboende Fædninge-
folk.

Jøderne forstod oprindelig disse Ord:
„din Næste“ om deres egne Landsmænd.
— Just Religionen er hos Fædninge-
folketslag og stammer i højere Grad end
nogen som helst anden Grundfæstning
det forenede Princip. Hvor meget
mere virkningsfuldt i denne Retning
maa da ikke det religiøse Element være
hos Mennekter, der forenes i Tro paa
den sande Gud.

Det gamle Testamente fra 1ste Moyses-
bog til Malachias belever og oplyser os
ogaa ved Eksempler — om en religiøs
Fædrelandskerlighed. Vi møder det i
de historiske Bøger, i de poetiske og i de
profetiske Bøger. Den jødiske Religion
udviklede den jødiske Nationalaand.
Men det religiøse Element kunde denne
Nationalaand ikke være bleven udviklet,
og uden den nationale Aand kunde de
ikke have bevaret deres Religion. Kærlig-
heden til Gud og Kærligheden til
Folket, deres Landsmænd, var saa stærkt
og uadskillelig forbunden.

Fædrelandskerligheden, som den giv-
ver sig Udslag i Krige og i politiske
Kampagner, er een Ting; i en ganske an-
den, fra hin helt forskellige, er Fædres-
landskerligheden i Guds Ord. Den er
berøst af Guds Helligaand ved Guds
Ord.
Værningerne af denne guddommelige
Opdragelse faar sit Vidnesbyrd fra den
forenede Nationalaand, som endnu
findes hos Jødefolket, spredt som det
dog er over den hele Jord — og denne
Enhed vil bevares til Tidernes Ende.

Det nye Testamente er Fuldkommen-
gørelsen og Opfyldelsen af det gamle
Testamente — og sa a paa dette Punkt.
Det nye Testamente tilintetgjør ingen-
sæd den rene Folke- og Nationalaand.
Det overtaler ikke Jøden til at blive
Jøden, ej heller Hedningerne til at
blive Jøder. De skulde være eet i
Kristus — som Jøder og som Hedninge-
folk.

Den store Læser fra Himlen sammen-
fattede det gamle og nye Testaments
Bud i de saa Ord: „Du skal elske Her-
ren din Gud af dit ganske Hjerte og din
Næste som dig selv.“

Det græske Ord: „perioikos“ (o.
e. en, der bor omkring dit Hus) er ikke
benyttet paa det Sted; derimod anven-
des „hō plestion“ (o. e. en, der staar
dig nær); altsaa ikke blot saadanne, der
er nær paa en i umelig Forland, hvilket
saa kunde være enten ens Landsmænd
eller andre i Nærheden, men Ordet be-
tyder ogsaa dem, som staar en nær ved
Sprog, Nationalitet og Religion, etc.
ens nærmeste i intellektuel, moralisk, social
Hensynde.

Mennekter af andet Tungemaal — om
de saa bor For og For med os, — kan
være langt borte fra en, mens vore
Landsmænd, om man ejer sand national,
kristelig Aand, er os virkelig nærboende,
sels om de maatte boer i en af Byens
Forhæder eller langt ude paa Landet.
En Kineser, eller en Neger, eller en
Italiener, eller en Slaver vil aldrig
komme til at staa os rigtig nær, sels om
de bo nok saa nær op til os.

Selv om vi, drevene af de rene kri-
stelige Motiver, gør alt vort i Retning
af Tilnærmede, vil de ubeskriveligt rejse
saadanne Mure mellem os, saa det bliver
umuligt at gde dem en virkelig stadig
kristelig Hjælp.

Det er nemlig ikke nok, at vi selv er rede
og villige til at nærme os dem, men De-
ren maa aabnes, og Jordbunden være
modtagelig for Sæden.

Hvis man ikke kan finde en kristelig
Arbejdsmaat blandt sine egne Lands-
mænd, i sit eget Sprog, vil det i det
hele taget blive vanskeligt at finde nogen
aarig Gerning. Jeg siger: en rigtig
Gerning. Thi naturligt kan det efter
Omstændighederne være let at be-
trugge et Arbejde for nogle saa nær —
men ikke for Næst.

En af de to første Disciple var An-
dreas, Simon Peters Broder. Han
i andt først sin egen Broder Si-
mon og jagde til ham: vi har fundet
Mesias, (hvilket er udlat: Kristus).
Og endvidere hedder det: „Men Philip-
pus var fra Bethsaida, fra Andreas og
Peters Stad.“

Den første Hedningsopstillel var re-
ligiøs Fædrelandssoen. Han stammede
sig ikke over sin Nationalitet, ej heller
over den religiøse Sætt indenfor Jøde-
folket, han tilhørte. Da han stod for
Ananias raabte han ud i Raadet: I
Mænd, Brødre; jeg er en Farisæer, en
Farisæers Søn. Jeg barmes for Haab
og for de dødes Opstaaelse.

Han arbejdede og strev troligt nok
for sit Folk, endskønt det var dem, der
forstodte Hellighedens Herre. Han
vidste, at Haabet for dem berod paa, om
de kunde blive indpodede paa det vilde
Olietra.

Århundredes-Graensen.

Som vi lige fik meddelt sidst, er der
indløben flere Bidrag til Løsning af
dette Spørgsmaal, og da det ikke er saa
lærlig lang Tid til, at indværende
År kan løbe ud, iler vi med at gengive
Meningerne.

I Medtæning til det af Pastor J.
M. Hansen (og af Præstemandets
Majoritet) fremsatte Synspunkt, er de
modtagne Bidrag alle i Fæve af 1ste
Januar 1901 som Begyndelsen paa det
nyværende Århundred. Vi er ikke just
bedrøvet over denne Sageres Stilling,
thi derved er dog vist, at Præstemødet
ikke gik ud fra en helt rigtig Forudsæt-
ning, naar det argumenterede saa: det
hele amerikanske Folk regner Århun-
dreder for sluttet med 31. Dec. 1899.
Der er altsaa Amerikanere, der regner,
som man regner i Europa — og det
bliver saaledes atter et aabent Spørgs-
maal: Hvilken Folkemening skal vi nu
byde os for?

Men vi lægger Ekstertryk paa, at
i denne Delthed vilde vi nødigst af alt,
at det skulde gaa som med Hæret i Ba-
len. Da det nemlig ikke kunde blive
enigt med sig selv, om det helst skulde
være det Høknippe, der laa til Venstre —
eller det til Højre, led det saa frant en
Slæbne: at det døde af Sult og Tvivl.

Med andre Ord: lad os ikke gaa Slip
af Århundredesfejten — og til den
Ende, fremtætt vi efter de nu følgende
Jubel og Forslag, som forhaabentlig
kan tiltale baade Hjerte og Forstand.

Naar slutter dette Århundred?

Herom forhandles der jo nu i „Dan-
fseren“. Og ved denne Forhandling
kunne vi jo let gide Folk den Forhaabse,
vi ikke kunne tælle til 100, da der jo
lynes at være ikke saa lidt Vilberede
angaaende dette Spørgsmaals Besva-
relse? Og naar man saa ikke kan komme
til Enighed og Klarhed, saa beroliger
man sig med, at det er den almindelige
Folkemening, at dette Århundrede slut-
ter med indværende År, og at det er

Hovedsagen, at Folkemeningen som til
at gælde. Men jeg tror nu ikke, at vi
saadan uden videre skulle følge med
Strømmen, hvis dette nu er Folkemening.
Men det er jeg vis paa, at
det ikke er. Det er sandt, at Ta-
lsmagere og Simpson, og flere Præster
talte sidste Aftaar ud fra den Opfattelse,
at dette var det sidste År af dette Århun-
drede, og mange fulgte i deres Tan-
kespor uden at tænke videre over det.
Men saa tog nogle Blade, deriblandt
„Chicago Record“, fat og rettede
Fejtagelsen, og siden har der været
ganste stille blandt Amerikanerne des-
angaaende.

Jeg synes heller ikke, det er nødven-
digt at føre lang Forhandling om dette;
ej heller at gaa, hærket til Dionysius,
Talmage eller Simpson,
thi det er jo da en selvagt Sag, at det
første År maa ende, før vi begynder paa
det andet; og 10 hele År maa slutte,
før vi begynder paa det 11te; og 100
maa være fuldt, før vi begynder forfra
paa 1 igen. Varet holder sin Fødsels-
dag, naar det er År gammelt, men om
det lever og bliver 100 År gammelt,
holder det saa sin 100-årige Fødsels-
dag, naar det er 99? Nej, det maa leve
et helt fuldt Hundrede År først. Der
holdes 25 og 50 Års Jubilæum baade
af Præster og Mennekter. Naar hol-
des de? Naar man begynder paa, eller
slutter det 25de eller 50de År? Naar
25 eller 50 År ere helt forløbne.

Dette var at vide, at det ikke er al-
mindeligt blandt Folk at regne saaledes,
som der har været antaget i „Danfseren“.
Heller ikke synes jeg, det er ligetil-
digt, om vi holder vor Fæst i År, eller
til næste År. Thi holder vi den i
År, vil vi blive ene om det og miste
det skønne og løstende i at holde Fæst
samtidig med hele den almindelige
kristne Kirke paa Jord. Og andre Kirke-
samfund har ingen forberedelse gjort
til Fæst, saa vidt jeg ved. Sidste Gæ-
ster var der nogle enkelte Præster i den
nordre forenede Kirke, som talte og
strev, om, at Århundredet var ude med
dette År, og at der burde være Fæst,
men de blev saa gjort opmærksomme paa
Festtagelsen, og siden har alt været
fuldt. De venter formodentlig paa,
at dette Århundrede kan saa lige saa
mange År som de forrige, og blive
fuldt, før der ringes til Fæst. Det maa
vi ogsaa helst gøre, thi to Hundrebaar-
fejter er dog vist uheldigt.

L. Johnson.

Dr. Pastor H. Jensen!
Guds Fred! Jeg har to Ting, jeg
saa gerne vilde gøre Dem opmærksom
paa.

1) Vi højer os ikke for Folkvilien
i Regnelisten, og holder som saadan
ikke en Fødselsdag i År, og det er vel da
heller ikke muligt, at der fra hele Ame-
rika raabes: „Vi slutter Århundredet
med dette År.“ I de amerikanske
Blade, jeg holder, raabes der ikke saa,
og da det kom frem i „Danfseren“ blev
jeg ganske forbauset over, at en kirkes
i den forenede danske Kirke kunde tro
saa urimelige Ting, som at 9 var 10.

2) Deres Betænkning for at gaa
Slip af Fæsten kan jeg ikke dele; thi jeg
tror nok, at vi vil saa Fæst nok til
næste År, og at De, om De kommer til
Fæst i År, kunde blive lige saa helvig
som Karlen, der tog Tjeneste hos en
Adventist — om Vordagen maatte han
ikke arbejde og om Søndagen vilde han
ikke — to Helligdage i hver Uge.

Og jeg er jo i Riberede med Sa-
gen. Jeg er jo klar nok over, at vi er
enige om Regnelisten, men unelige om
at høje os for Folkvilien. Men da
De selv siger, at det var skønt om baade
Forslag og Hjerte kunde have været
forenede i den Sag, saa spørger jeg:
Kan De ikke som Redaktør hjælpe disse
uforsjandede Hjertemennsker til For-
stand, og vi dog saa en Fæst, som kan
være en hel Sandhed, at vi ikke i Kir-
ken faar en Hjertesfæst, hvor Forstanden
suffes ude. I Haab om Deres Vilstand
i den Sag hilses De paa det venligste
fra Deres
A. K.

Nabent Spørgsmaal!

Dem af „Danfseren“ Læser, som
vil holde Jubel- og Slutningsfæst for
Året 1900 nu i Året 1899 vil jeg
spørge: Kan de Folk, som levede i det
første Århundrede, have holdt Jubel-
og Slutningsfæst for Året eet Hundrede,
i Året 99? eller er det ikke rimeligt,
at de vendte til Slutningen af det År,
de vilde holde Slutningsfæst for, altsaa
Året 100. Jeg tænker: jo. Saa
mener jeg: Vil vi holde Slutnings-
fæst for Året 1899, saa skal vi gøre det
nu ved dets Slutning, nu til Aftaar,
men vil vi holde Slutningsfæst for Året

1900, saa maa vi vente til dets Slut-
ning, som er om et År fra i årstom-
mende Aftaar.

Kærlig Hilsen til Guds Folk i vort
Samfund fra
Lars Andersen,
Council Bluffs, Ia.

At Sagen kan tage sig forvirrende ud
selv for den, der har en i Forvejen be-
grundet og rigtig Mening, synes tydeligt
af fremgaa af følgende — lidt frit —
gengivne Frenstilling fra „The
Lutheran“:

**Naar ender i Virkeligheden det 19de
Århundred?**

I al Forthe: Ved Midnat d. 31.
Dec. 1900. Naar Kløften Naar 12,
og Aftaarsdørene forlunde Frembrud-
det af 1901, vil det 19de Årh. være
forbi og det 20de begynde. I det det
gamle År siger Farvel, vil det nye År
have aabnet sine Døre. Vente vi lidt
over et År, ville vi se Enden af det
vundervulde 19de Årh.

Men nogle forstaa ikke, hvorfor 1901
skulde være til det 20de Årh. De ville
falde Året 2001 det første i det Årh.
Efter den Regnemaade vilde 1899 være
i det 18de Årh., 1799 i det 17de, 1699
i det 16de, 1599 i det 15te, og Året 99
vilde være i Århundredet, før Kristus
blev født.

Nu befod imidlertid det første Årh.,
at et Hundrede År, og det var ikke ud-
løbet, før Midnatstimen slog den sidste
Dec. 99,*) og et Sekund efter: 1. Jan-
uar 100 begynde den første Dag af
det andet Årh. Reglet saa af dem, der
saa 1801 gry, ville opleve Året 1901.

Fra Kirkens.

Den forenede Kirkes New York Kreds
holdt Kredsmede her i vore Menigheder
fra 14. til 16. Oktober.

Præsterne Mengers fra Philadel-
phia og Kjær fra Brooklyn deltog,
medens Klotz fra Warren og Ander-
sen fra Brooklyn var forhindrede.
Mødet begyndte i Falmouth Lørdag
den 14. om Eftermiddagen med Sam-
tale over Emnet: „Med Hjertet tror
man til Retfærdighed; men med Munden
befænder man til Saliggørelse.“

Som i en Hovedsum udtaltes, at
Mundens Bekendelse uden Hjertets Tro
er ikke blot Vandspejl, men Lagn og
Bedrag. Og paa den anden Side er
det ikke en blot lille tilgivelig Fejl at
ville tie med, hvad Hjertet tror til Ret-
færdighed, men en Hindring for Herrens
Gerning baade i og udenom os. Som
det er en Skam og Skandfal ikke at ville
være sin Fæst bekendt, saa er det sa-
ligt at bekende ham for Mennekene; og
som Døberens kaldte det: en fuldkommen
Slade, naar andre Mennekter anspores
af vor Bekendelse til ogsaa at søge Her-
ren og bekende Kristus som deres
Frelser.

Flere af Forsamlingen deltog i Sam-
talen og bekendte Kristus som deres
Frelser.

Samme Aften havde vi Møde i West-
brook, hvor de to besyngende Brødre talte
Guds Ord til os; og om Søndag For-
middag prædikede Kjær i Falmouth og
Mengers i Westbrook.

Søndag Eftermiddag samledes begge
Menigheder i Westbrook Kirke til Sam-
talemede. Emnet var: De unges,
eller særlig Børnenes Opstaaelse om
Salighedsens Vej.
De Sangbøder, vi i denne Forbindelse
søgte at lægge hoerandre paa Sinde ved
dette Møde, var nærmest følgende: Ind-
prent og indplant den guddommelige
Sæd i Børnehjertene saa tidlig og saa
grundig, som muligt! Forelæg og fores-
led Børnene Kroets Vej, efter som Her-
rens Befaling ikke blot lyder paa at
lære dem alt, han har befaleet, men:
lære dem at holde det! Slut eder
sammen om Børnenes kristelige Op-
dragelse!

Ungdommen gav ogsaa sin Mening
derom til Kunde. I blandt Kor sang
den saadanne Opmuntrings- og Fors-
maningsord ud over den talrige For-
samling som: „Medens Naadens Sol
er oppe, lad os stiftig Sæden saa“,
„Watch and pray“, og flere.

Om Aftenen afsluttede vi denne
troune, men velsignede Herrens Dag
med Gudstjeneste og Aftergang.

Til Slutningsmødet i Falmouth
Mandag Aften, var ogsaa en ret talrig
Tilhørerkreds forsamlet. Der var Folk
fra Menighedens Hverkanter, og der
var ogsaa nogle fra Westbrook Menig-
hed. Saadanne Vanfælsigheder som 10
Miles Kørsel paa en Farmereoogn eller
20 Mil paa Sporvoogn overvindes let
af Lyften og Trangen til at høre Guds
Ord. Pastor Mengers talte til os om
den store Talemættelighedsgeald, vi saa
i til Herren, og Pastor Kjær lagde os
paa Sinde at have Ansigtet stadig vendt
imod Jerusalem. Det mærkedes, at
Deret, som var udsaaet i disse tre Dage,
havde virket paa Hjertene hos unge og
gamle. Vi sølte i Lighed med ham,
der udrød: „Herre, her er godt at
være. Lade os gøre tre Voliger!“

Og idet vi steg ned fra disse aabelige
Højder, trøstede vi os med, at Jesus gik
med os, som han gik med Peter og Ja-
kob og Johannes ned i Hverdagsslivets
Vanfælsigheder.

Mandag og Tirsdag holdt vi Forret-
ningsmøder, hvor Pastor L. H. Kjær

valgte til Formand og undertegnede
til Sekretær for Kredsen; og hvor fore-
fællede andre Ting behandlede angaa-
ende Missionen her i Osten.

Mød Tak til Herren og til eder, I
hans Tjenere, som han sendte os, og I,
hans Folk, som samledes med os om
Ordet og arbejdede med under dette
Kredsmede, forbliver jeg
eders i Herren hengivne
Peter B. Thoreby,
Falmouth, Maine.

Kredsmede.

Den vestlige Jernakreds afholdt Es-
teraarsmede i Bethesda d. en. luth.
Menighed, Monona Co., Ia., fra den
28. September til den 1. Oktober.

Al Kredens Præster var til Stede Pas-
tor L. Mathiasen (Kredens Form-
mand), A. G. Weismann, N. P. Si-
monsen, N. Damstov, B. M. Pe-
ter Jensen (Stedets Præst) samt unde-
tegnede. Desuden besøgte Pastor H.
Hansen, Kenmare, N. Dak., os under
Mødet. Torsdag Eftermiddag og Af-
ten holdtes Præstemøde i Praktiens
Hjem, hvor der til Trods for Indlede-
rens Kraavarelse dog førtes et ret frugt-
bar Samtale om „Prædikensens Forber-
edelse.“

Det egentlige Kredsmede aabnedes
med Gudstjeneste Fredag Formiddag,
hvor jeg prædikede over Luk. 10, 23—24.
Fredag Eftermiddag indlevede Pastor
N. Damstov Kredens Emne om
Helliggørelse (1. Thes. 4, 3) som efter-
fulgtes af en opbyggelig Diskussion,
som tog hele Eftermiddagen. Om Af-
tenen prædikede først Pastor H. Ha-
nson over Ef. 45, 22 og dernæst Pastor
L. Mathiasen over Ef. 43, 21—22.
I Praktiens fortalte han et Par skønne
Smaaatral fra sin Danmarkstærelse i
Sommer.

Emnet om Helliggørelse drøftedes ogsaa
Lørdag Formiddag, medens der Lørdag
Eftermiddag forhandlede det af Men-
igheden opstillede Spørgsmaal: „Hvor-
dan skulle vi bedst kunne drive Mission
blandt vort Folk“ (Matth. 4, 13—16),
som indlevedes af Past. L. Mathiasen.
Lørdag Aften talte Pastor A. G.
Weismann (Luk. 1, 60) og candi-
theol. A. P. Hansen (Luk. 15, 1—
10). Søndag Formiddag var der Høj-
messe Kl. 10½, Pastor A. G. Weismann
holdt Skriftræde ud fra 2. Cor. 5, 21
og Pastor N. P. Simonson prædikede
over Dagens Evangelium, hvoerfor en
Skare gik til Herrens Bord. Søndag
Eftermiddag talte Pastor N. Damstov
til de unge ud fra Ef. 59, 8 og ved
Slutningsmødet Søndag Aften talte
høer af Præsterne et lille Aftalemede.
Det var velsignede Dage, vi tilbragte
mellem Vanferne ved Moorhead, trods
Landsvejsskævel og de for os Sletteboer
halsbrækkende Veje. Pastor A. M.
Andersens Menighed ved Viborg,
S. Dak. havde sendt Indbydelse til
Kredsmede til Foraaret, den modtoges.
Altsaa samles vi næste Gang til Kreds-
mede i Viborg.

Gudmund Grill,
Sec.

**Den danske Koloni i Ward
Co., N. Dak.**

Efteraarsvejret, der endnu tillader
Landmanden at pløje, har været særde-
sels gunstig for Tærkning og Markar-
bejde, naar der uantages nogle Dage i
Oktober, da der faldt et dygtigt Lag
Sne, der standsede den travle Virksom-
hed nogle Dage; men til Gengæld for-
færte den opløstede Saeren Forben,
saa det var meget bedre at pløje, end
før den kom. Tærklarbejdet er, saa-
vidt jeg ved, sluttet. Høstuddbyttet har
været godt, hvilket er en stor Lykke for
Abyggerne, som kun har haft lidt at
begynde med, og de fleste har jo ikke
fort Støkke opsløjet endnu. Høstud-
byttet kan ikke mede flere Gældsfor-
bringere for dem, som er indvlekkede i
Gæld, men det kan give et godt Livs-
ophold.

Det kirkelige Arbejde gaar sin almin-
delige Gang. De tre danske lutherste
Menigheder har hver sin Søndagskole,
der samles hver Søndag, og der holdes
Gudstjeneste i de tre Menigheder hver
Søndag. Bethania Menighed har i
den sidste Tid haft travlt med at lægge
Grund til sin nye Kirke. Menigheden
haaber ved Vænners snare Hjælp snart
at begynde paa Opførelse af selve Kirke-
bygningen.

Her er mange, som har taget Land i
Sommer. Eksterktionen den 14. Nov.
bragte 115 Landsjgere som, saadidt jeg
ved, alle tog Land.
H. Hansen.